

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΗΜΕΡΗΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή έτησια και προπληρωτέα, εν 'Αθήναις, δραχμαὶ 10. — Εν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμαὶ 11. — Εν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 15. — Αἱ καταχωρήσεις κατ' ἀποκοπὴν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Δημαρχίας. — Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10.

Διευθυντὴς ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διαχειριστὴς

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ Ι'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 3 Ἰανουαρίου 1888, ΚΥΡΙΑΚΗ,

ΑΡΙΘ. 9

ΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ ΤΩ 1888

Οἱ Αὐστριακοὶ θέλουν τὴν συμμαχίαν μας, οἱ Ῥώσοι μᾶς κολακεύουν, οἱ Ἀγγλοὶ βέγονται συμπεθερὸ μαζὶ μας, οἱ Γάλλοι μᾶς ἀγκυποῦν, οἱ Ἰταλοὶ, πρὸς χάριν μας, ἀνακαλοῦν τὸν Κουρτοπάση των, οἱ Γερμανοὶ δὲν ἐκφράζονται καθ' ἡμῶν, οἱ Ἰσπανοὶ εἶναι ἀδελφοὶ μας ἐν περιπετείαις, καὶ πάντοτε ἱππῶται πρὸς ἡμᾶς, οἱ Δανοὶ εἶναι δὲ συμπατριῶταί μας, οἱ Εὐθετοὶ, ὡς οὐδέτεροι, δὲν θὰ μᾶς βλάψουν ποτέ, οἱ Βέλγοι ἐννοοῦν νὰ τὰ ἔχουν πάντοτε καλὰ μ' ἐμᾶς, ἀφοῦ τότεαὶ καλαῖς δουλεχταὶς κάνουν ἐδῶ καὶ ἀπόδειξις οἱ ἱπποσιδηρόδρομοὶ των κ.λ.π. οἱ Τοῦρκοι εἶναι πλέον οἱ καλλίτεροι φίλοι μας. μὰ τὸν Ἀλ-λάχ καὶ μὰ τὸ Ἱμτιγιάζ, οἱ Ἀβυσινοὶ μποροῦν νὰ σκοτωθῶν γὰρ τὸ χατήρι μας, οἱ Κινέζοι δὲν ἐννοοῦν ποτέ νὰ μᾶς ἐνοχλήσουν εἰς τὸ παρχμικρὸν, καὶ ἐν γένει αἱ σγέσεις ἡμῶν εἶναι μὲ ὅλην τὴν ὑψηλίαν ἀριστουργηματικαί, τόσοι ὥστε ἂν καὶ ἐφέτος δὲν πᾶμε καλὰ, πταίομεν ἡμεῖς, πταίει ὁ Τρικουπῆς, ὁ Τρικουπῆς, ὁ ὁποῖος σήμερον συνοψίζει ἡμᾶς ἐν ἑαυτῷ καὶ ἑαυτὸν ἐν ἡμῖν. Θὰ ᾔνοιθαῦμα, ἂν δὲν ᾔνοιθα ῥόδινα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο δι' ὅλους ἡμᾶς. Ὁ Τρικουπῆς δὲν ἔχει τὴν πλειονοψηρίαν μόνον ἐν Ἑλλάδι· τὴν ἔχει καὶ ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἐν Ἀφρικῇ. Ὁ κόσμος ὅλος τὸν ὑποστηρίζει. Εἶναι ὁ πλέον εὐτυχὴς χαρτοπαικτής· ἔχει σηκώσει τὸ μπάγκο τῆς ἀντιπολιτελείας, ἀλλ' ὁ Δηλιγιάννης δὲν ἀπελπίζεται. Ἐλπίζει πάντοτε ὅτι θὰ γυρίσῃ τ' ὄγρουρι.

Καὶ τὸ «θὰ γυρίσῃ τ' ὄγρουρι» σημαίνει ὅτι, ἂν ὁ Δηλιγιάννης σηκώσῃ τὸ μπάγκο τοῦ Τρικουπῆ, ἂν τὸν φέρῃ τέρισσο παντοῦ, αἱ δυνάμεις ὅλαι τῆς ὑψηλότης θὰ τὰ χολάσουν μαζὶ μας, ἀλλὰ θὰ φανῇ πάλιν ἡ ἰδική μας δύναμις καὶ ὡς πᾶν τὸ παληάμπελο! Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ ν' ἀκούσωμεν καὶ πάλιν τὰ «Ἀνδρες Ἀρχάδες» καὶ τὰ «Ἑλληνας ἐσμέν!» Αὐτὸ δὲ τὸ θαῦμα προσδοκᾷ ἐφέτος ἡ Ἀντιπολίτευσις, μὲ τοὺς συλλόγους τῆς, τῆς ὁποίας ὁ ἀρχηγὸς ἐλπίζει, ὅσῳ καὶ ἂν ᾔνοιθα δίσεκτον τὸ ἔτος νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους τοῦ μετὰ τῆς Ἐξουσίας, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ κηρύττωσιν αὐτὸν αἱ δυνάμεις τοῦ ἀνίκανον.

Ἰωαννῆς.

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Χειμῶνας! Κρύο! Τοῦρτουρας στὸ ἔθνος βασιλεύει! . . .
Τοῦ πῆζει ὡς καὶ τὸ μυαλὸ, τὸ αἷμα τοῦ παγώνει...
Μισὸ σκαλί δὲ μπόρεσε ἐστὶ δόξα νὰ τ' ἀνέβῃ . . .
Τὸ γέρασε καὶ τό καφε σὰ λεμονιά τὸ χιόνι!

Κ' ἦταν, ἀλήθεια, λεμονιά μ' ὀλόδροσα τὰ φύλλα,
Μὲ τὸν ἀνθὸ τῆς φουντωτὸ ἀπὸ καρποῦ ἐλπίδα,
Μὰ τώρα . . . Τώρα τὰ κλαδιὰ τῆς κόβουνε γιὰ ξύλα!
Χειμῶν' ἀνάνθεμα σε σέ! . . . Ποῦ καίεις τὴν πατρίδα!

Βαρὺς, βαρὺς ἀπ' τοῦ βορρᾶ ῥοδόλησες τὰ μέρη
Καὶ ἔδω ποῦ ἡ πορτοκαλλιά μᾶς ῥαίνει τὸν ἀνθὸ τῆς,
Σὺ ἔστρωσες τὴν κάπη σου, ὅαν κλέφτης σὲ λημέρι . . .
Ἰππότης ἄγριος, βερριᾶ, ἀκάλεστος ἱππότης! . . .

Καὶ τώρα μέσ' ἐστὸν τόπο μας, χειμῶνα, λημεριάζεις...
Τόσῳ ποῦ βγήκαν νὰ μᾶς φᾶν οἱ λύκοι καὶ τ' ἀρκούδια
Καὶ σὺ ἐς τὰ χιόνια ξαπλωτὸς τί τρώνε λογαριάζεις
Καὶ τί τοὺς πέρνεις μερδικῶ, μὲ γέλοιο μὲ τραγούδια!

Χειμῶνας! Κρύο! Τοῦρτουρας! στὸ ἔθνος βασιλεύει!
Ἡ γῆ μας δὲν φωτίζεται μὲ ἥλιο ὅαν καὶ ἐκεῖνο
Ποῦ καὶ μὲ μαῦρα σύννεφα μπόρῳσε νὰ παλεύῃ
Ποῦ φωτίζ' ἕνα Περικλῆ ἢ ἕνα Κωνσταντῖνο!

Χλωμὸς, χλωμὸς ὁ ἥλιος μας, φεγγάρι λὲς καὶ μοιάζει,
Δὲν ἔχει ἐς τὴν ἀχτίδα του τὴν πρώτη δύναμί του!
Τῶν Ἀρμοδίων τὴν καρδιά τὸ φῶς του ξεπαγιάζει
Καὶ κλαίει, λὲς, τὴν τύχη του! ἐς τὴν ὄψι τῆς χλωμότης του!

Χειμῶνας! Κρύο! Τοῦρτουρας! τὸ χιόνι πᾶν γόνα . . .
Ἦλιο δὲν ἔχομε; . . . Φωτιά! Φωτιά! Ταμπουρωθῇτε
Γύρω, τριγύρω ἐς τὴν φωτιά, νὰ διώχτε τὸ χειμῶνα
Ἦλιο δὲν ἔχετε! Φωτιά! νὰ μὴν κοκκαλωθῇτε!

Ἰωαννῆς.

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ ΜΑΣ.

(ἸΙΧὼ τῆς πρωτοχρονιάς).

Ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ ληρθοῦν αὐστηρὰ μέτρα ἀπγορευτικὰ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας μας τοῦ χρόνου τοῦλάχιστον. Ν' ἀπγορευθοῦν τὰ κάλαντα καθὼς ἀπαγορευοῦνται τὰ ἄσματα καθ' ὅλον τὸν χρόνον, εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα, εἰδεμὴ ἂς ἐπιβληθῶν, ὡς τιμωρία, αὐτὰ εἰς τ' αὐτὰ τῶν ἀρειλετῶν τοῦ δημοσίου ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως, ἕως οὗ τοὺς ἀναγκάσῃ ἡ ἀηδία τῶν νὰ πληρώσουν τὸν εἰσπράκτορα φοβούμενοι αὐτὰ χειρότερα καὶ ἀπὸ τὸν συνοδεύοντα τὸν εἰσπράκτορα σταυρωτήν. Ἀηδέστερα στιχοιργήματα ἀπὸ τ' ἀβασιλεῖχτικά μας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρεθῶν. Καὶ καθὼς καθιεροῦνται ὑπὸ τῆς συνθεῖας, ἀμειβόμενα μάλιστα, ἐνισχύουσι τὴν κακισθησάσαν παρὰ τῷ λαῷ, τὸν συνηθίζον νὰ μὴ ἐννοῇ ἕν δημῶδες καλὸν ποίημα, νὰ μὴ τὸ διακρίνῃ ἀπὸ ἐλεεινοῦ στιχοαραδίχσματος καὶ νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ Ἐξαρχόπουλος θὰ ἡδύνατο νὰ βάλῃ τὰ γυαλὰ τοῦ Παναγιώτη Σούτσου. Ἐπειτα καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀκόμη, νομίζομεν, ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὰ μέτρα τῆς ἐναντίον τοιαύτης ἀσεβοῦς στιχοιργίας. Τὸν Ἅγιον Βασίλειον, τὴν ἀττικὴν αὐτὴν μέλισσαν, τὸν Ξενοφῶντα τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τὸν ἐξευτελίζον, μὲ τὰ οἰκτρὰ κάλαντα, τόσον, ὥστε νὰ τὸν παριστάνουν ἀεισθάνοντες, μὴ δυνάμενον νὰ πῇ κἄν, ὡς μαθητὴς νηπιαγωγείου. τὴν ἀλφειά, ἀλλὰ μόνον τραγοῦδι, καθὼς ἐκεῖνα τὰ, διὰ τῆς γέας μεθόδου, ἀρχίζοντα τὰς σπουδὰς αὐτῶν μωρουδέλῃ. Ἐφέτος ἀπεπειράθησαν νὰ χῶσουν καὶ τὴν μεγάλην ιδέαν εἰς τὰ κά-

λαντα, ἀλλὰ τὴν ἀπεβίωσαν καὶ τὴν κατέχωσαν μὲ στίχους, ὡς τοὺς ἐξῆς:

Ζήτω τοῦ βασιλέα μας
Ἰῆς Ὁλγας τῆς ὡραίας μας.
Ζήτω τοῦ Διαδόχου
Τοῦ μεγάλου μας ἀνθρώπου

τὸν ὅποιον μεγάλοι ἀνθρώποι ὡδηγοῦν εἰς τὴν Ἀγία Σοφίαν ἐπὶ τοιούτου Πηγᾶς ἱππεύοντα! Ἐπειτα ἔρχονται τ' ἀξιώτικα ἰδιόρρυθμα κάλαντα, τὰ συριανὰ μὲ ἤχον ἰδιαίτερον καὶ ἐρωτικώτερον, τ' ἀνδριώτικα κ.λ.π. κ.λ.π. ὅλα στερεότυπα, ὅλα καὶ εὐμορφα μέρη ἃ ἔχουν, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια καθεὶ χρόνον, μέχρις ὅτου σβεσθῇ καὶ αὐτὸ τὸ ἔθιμον τοῦ ὑμνεῖν τὴν πρωτοχρονιά καὶ εἴθε νὰ ἐσβύνητο καλλίτερον παρὰ νὰ ὑμνῆται διὰ τοιούτων στίχων ἡ φαεινότερα μας ἑορτή. Μόνον εἰς μίαν τῆς Ἑλλάδος μας γωνίαν, εἰς ἓνα νησάκι ἐκεῖ ἡγκυροβόλημένον μεταξὺ τοῦ ἀκινήτου στόλου τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, εἰς τὴν γελοέσαν καὶ δροσερὰν Σίρνον, ὁ λαὸς παράγει κατ' ἔτος νέους ὕμνους, νέας καὶ πρωτοφανῆ τραγοῦδῃς ἐστὶν πρωτοχρονιά.

Ἐκεῖ ὅχι μόνον δὲν ἐπαναλαμβάνονται τὰ περυσινὰ κάλαντα, τοῦτο ὅπερ θὰ ἰσοδυναμῇ πρὸς ἀναμάσημα καμῆλου ἢ προβάτου ἀηδέστατον, ἀλλὰ καὶ δὲν τολμᾷ κανεὶς ὅμιλος καλαντιστῶν νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ τῆς θύρας οἰκίας τινὸς χωρὶς ἰδικὰ τοῦ κάλαντα. Ἐκτὸς δὲ τούτου τὰ κάλαντα ἐκεῖ, ὑπὸ δοκίμων στιχοιργῶν γινόμενα ἔχουσι καὶ πολιτικὴν σημασίαν ἢ περικλείουσι μεγάλην τινὰ ιδέαν, ἢ σατυρίζουσι, δι' εὐρύων στρωσῶν κομματικοὺς ἀντιπάλους, ὁ δὲ Ἀἰ Βασίλης, δὲν γελοιογραφεῖται

2 — ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑ» — 2

ΜΟΥΚΤΑΡ ΚΑΙ ΦΡΟΣΥΝΗ

(Ἀκτῶν τοῦ Στεφάνου Ξένου).

— Μόνον οἱ χαῖνοι δοῦλοι τῶν γυναικῶν φρονοῦσιν οὕτω, Μουκτάρ, οὐχὶ ὅμως καὶ οἱ πολεμισταί. Μουκτάρ, οἱ ἄνδρες εἶναι διὰ τὰ ὅπλα, καὶ αἱ γυναῖκες διὰ τοὺς κοπετούς· μὴ μὲ κάμης λοιπὸν νὰ ἐρυθριῶ διότι εἶμαι πικτὴρ σου.

Ὁ Μουκτάρ ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Βεζύρη καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του, εἶτα διέταξε νὰ ὡδηγήσῃ τοὺς ἵππους.

Πατὴρ καὶ υἱὸς ἐτέθησαν ἐπὶ κεφαλῆς τεσσάρων χιλιῶν ἀρειμανίων Ἀλβανῶν καὶ ὁ μὲν Ἀλῆς εὐτραφέστατος, προσεγγίζων τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας, ἦτο πολιδὸς, βαρὺς, ἡρεμῶν ἐπὶ τοῦ σάγματος ὡς ἐπὶ ἔδρας πικτριαρχικῆς, τοῦ ἵππου του χαλιναγωγούμενον ὑπὸ δύο χρυσῶν ἐνδεδυμένων μαγύρων, ὁ δὲ ἀρειμανίος Μουκτάρ βαδινὸς, εὐκαμπτος καὶ ἔμπλεως ζωηρότητος, ἐκάλπαζε πρὸς τέρψιν τῶν θεωμένων αὐτὸν ὡς νορμανδὸς ἱππότης προετοιμαζόμενος δι' ἱπποδρομίαν.

— Πρὶν ἢ ἐγκαταλίπῃς τὰ Ἰωάννιννα, Μουκτάρ, ἂς ἐπιδείξωμεν ἑαυτοὺς εἰς ὅλην τὴν πόλιν· ἰδὲ μὲ πόσην

εὐχαρίστησιν μᾶς ὑποδέχονται οἱ ἄνθρωποι· ἄφες ἐμὲ ὀδηγόν.

Τυχαίως ἢ ἐκ προμελέτης ὁ Ἀλῆς μετ' ἀδιαφορίας εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ἐν ᾗ ἦν καὶ ὁ οἶκος τῆς Φροσύνης.

Ἡ καρδιά τοῦ Μουκτάρ ἤρξατο παλλομένη· ἡγνὸς ἂν ὁ πατὴρ του ἐπὶ τῆς διήρχετο ἐκ τοῦ οἴκου τῆς ἐρωμένης του ἢ τυχαίως· ὁ αἰλουρος τῆς Πίνδου ὅμως, ὅστις ἄκρῳ ὀρθαλμῷ ἐπεσκόπει τὸν συνωμότην υἱόν, ὑπεκρίνετο ἀμιμῆτως, οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον προδοθεῖς.

Ὁ Μουκτάρ διερχόμενος πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Φροσύνης οὐδὲ κἄν ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ κεκλεισμένα παραθυρά αὐτῆς, ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἐπανήλθεν εἰς αὐτὸν ἡ γαλήνη ὅτε εἶδεν ὅτι ὁ πατὴρ του διερχόμενος ἐκεῖθεν οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην ἔδωκε προσοχήν.

— Δόξα τῷ Προφῆτῃ, δὲν γνωρίζει τίποτε, εἶπε κατ' ἑαυτὸν, δύναμαι ἡσυχος τώρα νὰ ἀπέλθω.

Αἱ ὑποψίαι εἶχον διεγείρει τοιοῦτον φόβον ἐν τῇ καρδίᾳ του, ὥστε ἀπεφάσισεν ἅμα ἀποχωρισθεῖς τὸν πατέρα του νὰ ἐγκαταλίπῃ ἐπ' ὀλίγον τὸν στρατόν του, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Ἰωάννιννα καὶ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Φροσύνην ὡς μεираκίον.

Ἄλλ' ὁ Τεπελενλῆς ἦτο γεννήτωρ οὐ μόνον τοῦ Μουκτάρ, ἀλλὰ καὶ τοῦ δόλου καὶ παντοίων μηχανορρα-

ωστέ. Ἴδου, παραδείγματος χάριν τί σιφναϊκά κάλατα
ἤκούσαμεν ἐφέτος ψαλλόμενα ἐδῶ, ἐν Ἀθήναις, εἰς ξε-
νοδοχεῖα ἢ σπίτις πατριώτικα.

Τὸ ὀρδοῦντα καὶ ἐπὶ τὰ
ἰδοῦ μᾶς ἀποχαιρετᾷ,
ἄς τοῦ ποῦμε ὅλοι τῶρα
« Παλὴν φίλε, καλὴ ὥρα !

« Παρακαλοῦμέ σε πολλὰ,
« ὅσα μᾶς ἔφερες παλὰ,
« ὅλα πίσω ἄφησέ τα,
« πάρε τὰ κακὰ καὶ πέτα ! »

Νηὸς χρόνος ἀπ' τὸν Ἑμμετὸ
φθάνει μὲ μάτι γελαστὸ
κ' ἡ καρδιαῖς μας λαχταροῦνε
κ' εὐθυμῆσαι τὸν χαιρετοῦνε.

Χρόνε ποῦ φθάνεις σὺν πουλὶ
ἀπ' τῇ χρυσῇ ἀνατολῇ
καὶ τῇ σφαῖρα ὅλη ζῶνεις
καὶ στὴ θάλασσα ξαπλόνεις.

Ἄν δῆς ἓνα νησί μικρὸ
μέσα στὸ κύμα τὸ λαμπρὸ
πὲς ἐκεῖ στοὺς ἐδικούς μας
τῆς εὐχαῖς, τοὺς ἀσπασμούς μας.

φιῶν· ἤδη δὲ ἐδείχθη ἀμίμητος ἐν τῇ ὑποκρίσει. Ἀπεχω-
ρίσθη τοῦ υἱοῦ του περὶ τὸ λυκόφως φιλικώτατα, πλεῖ-
στα συνδιαλεγθεὶς περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ κράτους, εὐ-
χρηθεὶς αὐτῷ ὡς Σπαρτιάτης δάφνης νίκης ἢ ἐνδοξὸν θά-
νατον.

Καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Σερᾶχιον τῆς Λιθαρίτσας παν-
τοῖα διαβουλεύμενος καὶ πλεῖστα κατὰ διάνοιαν μηχαν-
ώμενος.

Ὁ Ἀλῆς οὐδέποτε ἐβιάζετο ἐν τοῖς σχεδίοις αὐτοῦ·
ἔσθηνε τὰς παγίδας του, ἀπεκάλυπτε δὲ ταύτας μόνον
ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν θυμάτων του· ἀνέμεινε τὴν εἰς Ἀνδρια-
νούπολιν ἄφιξιν τοῦ Μουκτάρ ἵνα ἄρξηται τῶν σατανικῶν
ἐνεργειῶν του. Ὁ Ἀλῆς ἐφοβεῖτο τὸν υἱὸν του, διότι ἀ-
πῆλαυε μεγίστης δημοτικότητος ἐν Ἰωαννίνοις, καὶ διότι
ἦτο ὀρμητικὸς, δξύθυμος· ὑπόπτευε δὲ καὶ κατασκό-
πους, ὅθεν ἔκρινεν ὀρθὸν νὰ μὴ προσῇ εἰς τὸ ἐλάχιστον
διέθεμα ἑνὸς ὁ ἐραστής τῆς Φροσύνης εὐρίσκετο ἐγγὺς
τῆς Ἡπείρου. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ βεζύρης τῶν
Ἰωαννίνων, οὗτινες τὸ ὄνομα περιεβάλλετο δι' εὐρωπαϊκῆς
φήμης, ἐφελκύων ἀθρόους τοὺς ξένους εἰς Ἰωάννινα, διε-
τράνου τοιαύτην μεγαλοπρέπειαν καὶ ἔκλαμπρον ἐπίδειξιν,
τοιαύτην πολυτέλειαν ἐντὸς τῶν παλατιῶν του καὶ πρὸ
τῶν ὀφθαλμῶν τῶν περιηγητῶν, ὥστε ἐνεθουσία ὑπὲρ αὐ-
τοῦ πάντας τοὺς ξένους, τοὺς ἄγνωστους ἐκ τῶν ἔργων

Στέγνωσ' τὸ δάκρυ τοῦ κυλᾷ
ἀπὸ τὰ μάτια τὰ θολὰ,
δὸς χαρὰ στοὺς λυπημένους
καὶ εἰς τοὺς ἀπελπισμένους.

❖

Στῆς χήρας τὴν πικρὴ καρδιά
καὶ εἰς τὰ ὀρφανὰ παιδιὰ
δὸς παρηγοριᾶς ἀκτίδα,
δόσε στῆριγμα καὶ ἐλπίδα.

❖

Δόσε πλούτη στὴ φτωχολογίᾳ
καὶ στοὺς ἀρρώστους δόσε γαῖα,
καὶ στοὺς γέροντας πολλὰ χρόνια
νὰ τοὺς χαίρωνται τὰ γκόνια.

❖

Καὶ στὸ ἀρχοντικὸ ἐδῶ,
ποῦ τῆς εὐχαῖς μου τραγουδῶ,
χρόνε, ὅλα τ' ἀγαθὰ σου
ἄδειασε μὲ τὴν καρδιά σου.

Σ' ΑΓΑΠΩ

Μὲ μιὰ λέξι θέλω μόνο τὴν ἀγάπην μου νὰ εἰπῶ,
Νὰ τὴν πάρῃ τὸ ἀγέρι τῇ μιᾷ λέξει «Σ' ἀγαπῶ»

Κι' ὅπου πᾶς, χρυσῇ μου ἀγάπῃ, πάντα νὰ σὲ κυνηγῶ
«Σ' ἀγαπῶ» νὰ σοῦ τὸ λέγῃ μεσ' στ' αὐτὴ σιγὰ σιγὰ.

Καὶ τὰ βλέφαρα γιὰ ὕπνο μὲ χαμόγελ' ὅταν κλῆς
Ν' ἔρχετ' ὄνειρο σιμά σου καὶ κρυφὰ νὰ τῆς μιλήσῃ.

ΙΩΑΝ. Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ.

καὶ κατορθωμάτων του τὸν σκαῖον τύρχνον τῶν ἀτυχῶν
ἐκείνων χωρῶν. Ἡ ἐπίδειξις του αὕτη, λέγει ὁ στρατη-
γὸς Βώδονκουρ, εὐρίσκετο ἐν ἀρμονίᾳ οὐ μόνον μὲ τὴν πο-
λύτιμον καὶ λαμπρὰν ἐνδυμασίαν του καὶ τοῦ πλήθους
τῶν λαμπρῶν ἐνδεδυμένων πολλῶν ὑπαλλήλων του, ἀλλὰ
καὶ τὴν μάλλον σεβασίαν, τὴν μάλλον ἐκφραστικῆς γλυ-
κύτητος φυσιογνωμίαν (1) Ἡ φυσιογνωμία του ἔφερε τὸ
προσωπεῖον τῆς εἰλικρινείας καὶ τιμῆς καὶ οὐδέποτε, λέ-
γει ὁ προρρηθεὶς στρατηγός, ἡδυνάτο τις νὰ διαγνώσῃ ἐν
τῷ προσώπῳ του ἂν πάθος τι τὴν ὥραν ἐκείνην ἐκόχλα-
ζεν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ἡ ζηλοτυπία, ὁ θυμὸς, τὸ μῖσος
καὶ ἡ ἐκδίκησις, τὰ τέσσαρα ταῦτα πάθη, ἐνῶ ἐμάστιζον
τὴν καρδίαν του, διέλεον συνάμα ἐπὶ τοῦ προσώπου του
τὴν γαλήνην καὶ νέφος ἡθικῆς εὐχαριστήσεως καὶ συνει-
δήσεως ἐλαφρᾶς.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸν ἄνωθι ἀποχωρισμὸν, ὁ Ἀλῆς
πασσᾶς καθήμενος μετὰ τοῦ Βάγια εἰς ἓν τῶν παραθύρων
τοῦ παλατιοῦ τῆς Λιθαρίτσας, ἐξ οὗ ἐφαίνετο ἡ νῆσος
τῆς λίμνης καὶ συνδιαλεγόμενος μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς ἀπο-
στασίας τοῦ Γεωργίου πασσᾶ αἰφνης, διακόψας τὴν ὁμι-
λίαν ἐρωτᾷ :

— Ἀληθεῖς, Βάγια, ἤκουτες τίποτε περὶ τοῦ ἔρωτος
τῆς Φροσύνης καὶ τοῦ Μουκτάρ ;

(1) Général Vaudoncourt σελ. 263.

Ο ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

Μέσ' ἑστὴν αἰώνια λαγκαδιὰ ὁ ξυλοκόπος φτάνει
Κὶ ἀρχίζει νὰ τὸ πελεκᾷ τὸ φουντωτὸ πλατάνι,
Καὶ γκάπ! καὶ γκόπ! βαρεῖα βαρεῖα κ' ἀκούραστα χτυπάει
Καὶ τὸ θεόρατο δένδρ' ὠρλιάζεται καὶ πάει.

Καὶ τὸ θεόρατο δένδρ' μὲ τὰ χλωρὰ τὰ φύλλα
Μόνο 'ς ἐκεῖν' ἀπόμενε τὰ σωριασμένα ξύλα
Καὶ πέφτει ἀπὸ τὰ ξύλα του κ' ἀρχίζει ἕναν καιρὸ
Κὶ ἀρχίζει καὶ καρφώνει, καὶ σιγοτραγουδεῖ,
Κὶ ἀρχίζει καὶ καρφώνει μὲ κούνια γὰρ παιδί.

Μὲ κάσσα γὰρ νεκρὸ!

Μέσ' στὸ λαγκαδι τῆς ζωῆς 'σάν τὸ δένδρ' φυτρώνω,
Κὶ ὁ ξυλοκόπος ὁ καιρὸς μὲ βλέπει δίχως πόνο,
Καὶ γκάπ! καὶ γκόπ! βαρεῖα βαρεῖα κ' ἀκούραστα χτυπάει
Καὶ ἄλλο λίγο ἢ νύκτ' μου σωριάζεται καὶ πάει.

Καὶ πάει! ἐκ' ὀλοζώνταναις ἐλπίδες 'σάν τὰ βρέφη
'Αφίνει μέσα μου ὁ καιρὸς κ' ἀποκοιμάει καὶ τρέφει,
Καὶ πόθους θάφτει μέσα μου νεκροὺς ἕνα σωρὸ . . .
Κ' ἔρχονται, νά! τὰ χρόνια καὶ φεύγουν μὲ σπουδὴ,
Καὶ νοιώθω 'στὴν καρδιά μου μὲ κούνια γὰρ παιδί,

Μὲ κάσσα γὰρ νεκρὸ!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΗΣ

Αὐτὸ βεβαίως δὲν τὸ ἐπεριμένετε. Ἀλλὰ μία προστατευομένη του ἐφημερίς τοῦ ἔκαμε τὴν ἐκδόσειν αὐτὴν νὰ τὸν ἀποκαλύψῃ εἰς τὸν κόσμον ὡς ποιητὴν, αὐτὸν τὸν πεζὸν πλέον Κροῖσον τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων καὶ τ' ἀποκαλυπτῆρια ἐτέλεσεν, ὡς πρωτοχρονιάτικη εὐεργεσία, μὲ τὸ φύλλον αὐτῆς τὸ ἀίθασιλιτικό. Λοιπὸν, ἀφ' οὗ λοιπὸν—διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸ ὕψος τῆς,—ἦτο ποιητὴς ὁ κ. Σκουλούδης ἦντα μᾶς ἐκρυβόντανε τόσον καιρὸ καὶ ἐν ἡβγαζένε ἀμαρτίς τὸ "Α πα ν τ ὁ του, νὰ τὸν ἐκτιμήσῃ καὶ ὡς τοιοῦτον τὸ δημῶσιον; Τὰ τυπωτικὰ ἐσυλλογίζονταν ἢ τὸ χαρτί; Ἡ ἀποκάλυψις εἶναι ἀληθῶς πολὺτιμος, διότι τὸ ὁμηροσιυδὲν ποίημα ὅπερ ἀναδημοσιεύομεν χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1862, ἦτοι ἀπὸ τῆς πρώτης νεότητος τοῦ ποιητοῦ, ὅστις φαίνεται τὴν μέσην ἢ δὲ ὑπερβαστικὰ τοῦ βίου ἢ λικίαν καὶ τοῦτο δὲν τὸ λέγομεν, διὰ νὰ τοῦ κατεβάσωμεν τὴν προῖκα, ἥς ἄλλως δὲν ἔχει δὲ καὶ πολλὴν ἀνάγκην. Ἡ στιχογραφία του ῥεῖ ὡς Πακτωλὸς καὶ ἡ ὁμοιοκαταληξία του εἶναι πλουσία, τὸ δὲ τελευταῖον τριπλὸν τοῦ εὐφυοῦς στιχογραφημάτων του ἔχει πολὺ τὸ κέντρον. Ἐν γένει δὲ οἱ στίχοι του ἀποπνέουσι τόσον αἴσθημα, τόσην ποιητικὴν εὐφυϊαν, ὥστε εἰς μέτοχος τῆς Κωπαίδος ὁ ἀνεφώνει!

— "Α! διατὶ νὰ μὴ μείνῃ ποιητὴς!

Ἰδοὺ τὸ σῶμα τοῦ ἐγγλήματος φέρον ἐπιγραφὴν:

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

"Ενα γράμμα, ἕνα γράμμα, ὦ ἀνέλπιστη χαρὰ μου!
Εἶν' ἐκείνης, τὸ γνωρίζω—ἄχ πῶς τρέμει ἡ καρδιά μου.
Δὲς τὰ στέρνα μου πῶς θέλει ἡ ταλαίπωρη νὰ σλίσῃ,
Νὰ χυθῇ 'στὸ γράμμ' ἀπ' ἐνὶ νῶ, νὰ τὸ ὄψῃ, νὰ τὸ φιλήσῃ,
Νὰ τοῦ πῇ τὰ δάκρυά της, νὰ τεῦ πῇ πῶς τόσους χρόνους,
Γὰρ χαρὰ εἶχε τὴν πίκρα, γὰρ ἐλπίδα της τοὺς πόνοους,
Κ' ἐσιώπα ἢ ἀθυρία καὶ τὴν ἐπνιγεν ἡ λύπη
Κ' ἕνα σύντροφον δὲν εἶχε τὸν καυμὸ της κἄν νὰ εἴπῃ!
"Αχ! πῶς τρέμει ἡ καρδιά μου,—ἄρ' γε τί νὰ μὲ γράψῃ;
"Αρ' γε νὰ ἐνθυμῇται, ἄρ' γε νὰ μετεβλήθῃ
Καὶ τ' ὥρατον παρελθόν μας νὰ ποῦν, νὰ τ' ἀπηνήθῃ;

— Ποιᾶς Φροσύνης; ἐμβρόντητος ἀπεκρίνατο ὁ Βάγιας.

— Καυμένη Θανάση, ἐγγήρασε καὶ δὲν ἐγνώρισες ἀκόμη τὸν Ἀλῆ . . . Θέλεις νὰ μοῦ πῇς πῶς δὲν γνωρίζεις τίποτε!

— Μὰ τὰ μάτια μου, δὲν γνωρίζω τίποτε, Βεζύρη μου, τίποτε, τίποτε, οὔτε εἶλα τίποτε, οὔτε ἤκουσα τίποτε· εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ὅπου ἀπ' τὸ στόμα του, ἐφένδην, ἀκούω τοῦτο τὸ χαμπέρι.

— "Αφερνῃ, ἄφερνῃ, μπῆρό μου . . . γὰρ κύτταξε ἐκεῖ κάτω . . . βλέπεις ἐκεῖνο τὸ νησί; . . . ἐκεῖνο τὸ ἄσπρο κονάκι, ποῦναι θαμμένο μέσα 'στὰ πυκνὰ κυπαρίσσια καὶ 'ς τοὺς μεγάλους πλκτάνους;

— Ναὶ τοῦ Καβούρη τὸ κονάκι, Βεζύρη μου.

— "Αφερνῃ . . . εἶδες καμμιά φορὰ τὴν κυρὰ Καβούριν;

— Ποτέ μου . . . ὁ Καβούρης μ' ἐκάλεσε πολλὰ φορὰ μὲ γέφυρ 'στὸ σπῆτί του, ἀλλ' ἀκόμη δὲν μπόρεῖς ἔγω.

— τὸν ἐθεώρησεν ἀσκαρδαμυκεῖ, μετὰ μικρὸν

γνωρίζεις ποῖα εἶναι ἡ κυρὰ Καβούρινα;
ἡ μου.

ἴρισα ἢ Ἀντώνη.

— Μὲ τὰ σωστά σου, ἐφένδην; . . . Μπα, μπά, τί ἄλλο χαμπέρι εἶναι τοῦτο;

— Μὲ τὰ σωστά μου καὶ τὰ γερά μου, μπῆρό μου, καὶ ὁ Καβούρης μας εἶναι ἕνας ἄθλιος, διότι κουβαλεῖ ὅλαις τῆς εὐμορφαῖς Χριστιανοπούλαις ἐκεῖ μέσα γὰρ τὸ παιδί μου· ἐκεῖν' ὅμως ποῦ ἀπ' ὅλαις, μπῆρό μου, πῆλινε περισσότερο τὸ μυαλὸ τοῦ Μουκτάρ, εἶναι ἡ κυρὰ Φροσύνη, τοῦ δεσπότη μας ἡ κνεψιά . . . Βλέπεις, Θανάση, τὸ ἄσπρο κονάκι; ἐκεῖ μέσα εἶναι κλεισμένη.

Ταῦτα λέγων ἐδείκνυε διὰ τῆς μακρᾶς καπνοσύριγγος τοῦ τὴν ἀπέναντι ἐπὶ τῆς νήσου ἑπαυλιν.

— Βεζύρη μου, αὐτὸ εἶναι τὸ περὶ μεγάλο χαμπέρι, ποῦ 'στὴν ζωὴν μου ἤκουσα, προσποιοῦμενος τελείαν ἀγνοίαν, ἀπεκρίθη ὁ Βάγιας.

— Ἐγέλασε, μπῆρό μου, αὐτὸς ὁ κατεργάρης ἐμένα, ἐμένα, τὸν κύρ Μάνθο, τὸν κύρ Κολοβὸ, τὸν κύρ Ψαλλίδαν καὶ ὅλον τὸν κόσμον καὶ τὸ περὶ χειρότερον, Θανάση, ἐκεῖ μέσα μαζώνονται τῶρα οὔλοι οἱ ῥέμπελοι Ῥωμηνοί, ποῦ βάλθηκαν μὲ τὰ σωστά τους νὰ κάμουν βασιλεῖα τῶν τῶν Μουκτάρ καὶ ἐξαφανίσουν ἐμένα τὸν πατέρα του.

— Τί λέγεις, Βεζύρη μου! ! ! μπά! μπά! τέτοιο πρᾶγμα δὲν γίνεται . . . Μήγαρις καὶ κανένας σοῦ πουλεῖ ψευταῖς γιὰ νὰ σὲ βάλῃ νὰ τὰ χαλάσῃς μὲ τὸ παιδί σου;

ὦ, εἰπές με, πές με, γράμμα, πρὶν ἀκόμη νὰ σ' ἐγγίξω
 Γλατὶ τρέμει ἡ καρδιά μου καὶ φοβοῦμαι νὰ σ' ἀνοίξω ;
 Πές μ' ἐνὸς σέ χαϊδεύει τὸ δειλὸ μου τοῦτο χέρι,
 Ἡ σιωπηλὴ σου γλῶσσα τί μοῦ κρύπτει, τί μοῦ φέρει ;
 Τί χαρὰ, ἀνίσως λόγον συμπαθητικὸν κἂν ἔνα
 Ἀπὸ μέρους της στὰ κρύα φέρης σπλάγχχνα σου γιὰ μένα,
 Καὶ μὲ λέγεις ὅτι ξεύρει τὸ κρυφὸ ποῦ μὲ μαρκώνει
 Καὶ μὲ λέγεις ὅτι βλέπει τί τὸ γέλοιό μου πικραίνει
 Κ' ἴσως, ἴσως μὲ λυπεῖται... μὲ λυπεῖται ; τρέλα! τρέλα!
 Ἰσως ἄρροντις ἐκεῖνη ὅταν σ' ἔγραφεν ἐγγέλα
 Καὶ ἡ χεὶρ της ὡς ἐκ τύχης μὲ τὴν ἄκραν τοῦ καλάρμου
 Εἰς τὰς παγερὰς γραμμὰς σου ἔριπτε τὸ ὄνομά μου
 ὦ φρικτὴ ἀμφιβολία, ποῦ τὸ γράμμα αὐτὸ θὰ λύση,
 Κι' ὅμως δὲς πόσον ἡ χεὶρ μου τρέμει νὰ τ' ἀποσφραγίσῃ.
 Πλὴν τετέλεσται, ὦ γράμμα—μὴ στιγμὴ δὲν ἀναβάλλω
 Καὶ πυρέσσω νὰ—σ' ἀνοίγω!... ἦτο γράμμα... τίποτ' ἄλλο!

Κατ' Αὐγούστου τοῦ 1862.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ.

Τί κρῖμα ὅτι ὁ πλοῦτος ἐφόνευσεν ἐν αὐτῷ τὴν ποίη-
 σιν !

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐφύλησε χέρι !!! — Ἀπὸ τὸ πρωτοχρονιάτικο
 χειροφίλημα τῆς Αὐλῆς δὲν ἠδύνατο βέβαια νὰ λείψῃ
 καὶ ἡ δημοτικὴ τῶν Ἀθηνῶν ἀρχή. Εἶναι ἐν ἔθιμον αὐ-
 τὸ, ὅχι ἐλληνικὸν ἀλλὰ ξένον ἢ βυζαντικὸν, νομίζομεν.
 Ἐν τοῦτοις ἔπρεπε νὰ τηρηθῇ κατ' ὅλα τὸ ἔθιμον ἔκαστος
 μεταρτυτευθὲν καὶ καθιερωθὲν παρ' ἡμῖν, ἔπρεπε νὰ τη-
 ρηθῶν οἱ τύποι καὶ ὁ ἡμέτερος ἐν τύπῳ τέως συνάδελφος

νῦν δὲ Δήμητρος Ἀθηναίων, ἡναγκάσθη νὰ ὑποκύβῃ εἰς
 τὸ ἔθιμον, νὰ ἐκπληρώσῃ ἕνα τύπον, φροντίσας μόνον
 πολὺ μὴ ἐκθέσῃ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς ἥς προΐσταται ἀρ-
 χῆς καὶ φιλήσῃ τελευταῖος τὴν βασιλικὴν χεῖρα. Ἐνθυ-
 μούμεθα ὅτι ἄλλοτε συνέβαινον αὐτὰ καὶ τὰ ἐκτυποῦσεν
 ὁ ἴδιος εὐκαλῶμως διὰ τοῦ Αἰῶνος. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἡμῖν
 δήμητρος ἤρχισε, φαίνεται, νὰ συνθηκολογῇ, ὑπὸ ὄρους,
 — ἀλλὰ συνθηκολόγησις λέγεται καὶ αὕτη πάντοτε, —
 μετὰ τῆς βασιλεῖς καὶ ῥίπτει τὸν τέως δημοκρατικὸν αὐ-
 τοῦ σκοῦρον par dessus les moulins. Τὴν συνθηκολό-
 γησιν ἤρχισε μὲ τὴν ὀρκωμοσίαν ποῦ θὰ τὴν τελειώσῃ ;
 Αὐτὰ φωνάζουν οἱ ὀλίγοι καὶ ἀρχιοὶ ἀπομεινάντες
 πλέον δημοκρατικοὶ μας, ἀλλ' ὡς μένουν ἥττοιχοι, οἱ τύ-
 ποι δὲν χαλοῦν τὴν οὐσίαν. Κατὰ τὸ πρόσφατον ἰωδι-
 λαῖον τοῦ πάπᾶ ὑπῆρξαν ἄνθρωποι φιλήσαντες τὸ πόδι
 τοῦ Πάπᾶ, χωρὶς νὰ ἦναι καθόλου πεπιστῆναι καὶ παρὰ-
 δεῖγμα ὃ ἐκ Ρώμης ἀνταποκριτῆς τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἐὶς χιόνι τῆς πρωτοχρονιᾶς. — Μὲ τὸ χιόνι τῆς
 πρωτοχρονιᾶς προχθεῖς, ἀπηγγέλλθησαν εἰς μίαν συνκναστρὸ
 φῆν οἱ ἐξῆς ραμπκαδικοὶ στίχοι :

Ἐπεφτε τὸ πρῶτο χιόνι κ' ἐχορεύαμε πολλοὶ
 Ἀπὸ ἔρωτα τρελλοὶ καὶ τρελλαῖς σ' ἕνα σαλόνι,
 Παίζομε χιονομαίαις ; φωνάζει μαυρομάτα πεταχτὴ
 Καὶ χιονιὰ τσουχτὴ, τσουχτὴ στὸ κεφάλι μου τραντάζει !
 Ἦταν σύνθημα πολέμου !... τέτοιο πῦρ πολεμικὸ
 Οὔτε ἔμπρὸς στὸ Δομοκὸ δὲ θὰ ἔτρωγα ποτέ μου !
 Ἐτρωγες ἐκεῖ τὴ μπάλᾳ ἀπὸ χέρι τρυφερῶ,
 πῶτριγγες μέσ' στὸ χορὸ, κ' ἦσαν ὅλ' ἄφρὸς καὶ γάλα !
 Μιὰ χιονιὰ μου τσάφ ! χτυπάει 'στοῦ λαιμοῦ της τὸ σταυρὸ
 Κι' ἀπ' ἐκεῖ 'στὸ θησαυρὸ τοῦ κορσὶ κατρακυλάει.
 Μὲ χειροῦργου προθυμία νὰ τὴ βγάλω 'γὼ ζητῶ
 Μὰ 'χε λυώσει... καὶ... κρατῶ .. Δύο μπάλαις ἀντὶ μία !...

— Κύταξε ὦ, Θανάση τοῦτο τὸ δακτυλίδι. Τὸ γνω-
 ρίζεις ; εἶναι ὁ ἀρραβωνίας τοῦ Μουκτάρ, τὸ ἔλαβε τῆς
 Φροσύνης, αὕτη τὸ πούλησε στὴ μισή του τιμὴ καὶ ἐγὼ
 τὸ ἀγόρασα χωρὶς ἐκεῖνη νὰ τὸ γνωρίζῃ. Ἡ αἰτίξ, ὅπου
 ὁ βεζύρης τοῦ Βερνατιοῦ εἶναι τόσο θυμωμένος ἐναντίον
 μου, εἶναι τὸ δακτυλίδι τοῦτο καὶ ἡ διαγωγὴ ποῦ ἔδειξ'
 ὁ Μουκτάρ εἰς τὴν κόρην του.

Ταῦτα λέγων ὁ πολυμήχανος Τεπελενλῆς, ἐξέβαλεν ἐκ
 τοῦ θύλακός του μέγαν ἀδάμαντα ὡς λεπτοκάρυον καὶ
 ἐδείκνυνεν αὐτὸν τῷ Βάγια.

— Μαρκαίνονται τὰ μάτια μου καὶ τρέμουν τὰ γόνατά
 μου γι' αὐτὰ ποῦ μὲ λέγεις Βεζύρη μου. . . Ὁ Καθού-
 ρης λοιπὸν εἶναι 'ρεῖδι: παρμακερὸ σὰν τὴν μονομερίδα, μὰ
 κ' οἱ σκοποὶ του εἶναι βλακηνίδια κούφια.

— Θέλω νὰ πῶ, Βάγια, μὲ ἐκαστὸ πικρὸν κάρδι νὰ
 μοῦ τοὺς φέρης ὅλους ἀπὸ τὸν ἀφέντη ὡς τὴν ὑστερνὴ
 δοῦλα, ὅλους, ὅλους, ὅσοι εἶναι μέσα 'ς ἐκεῖνο τὸ κονάκι...
 κύτταξε, μπῆρο μου, καλὰ μὴ σοῦ φύγῃ ἡ Φροσύνη. . .
 αἶντε, Θανάση !

Ὁ Βάγιας εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην διαταγὴν ἔ-
 μεινεν ὡς ἐμβρόντητος, ἄλκλος καὶ σύννους.

— Τί διαλογᾷσαι Θανάση ;

— Διαλογᾷμαι, Βεζύρη μου, ποῖο εἶναι τὸ καλλίτε-
 ρον . . . ἂν ἐκεῖ μέσα ἦναι ἡ φωνὴ τοῦ Μουκτάρ, δὲν
 πρέπει, ἐφένδημ, νὰ βιαστοῦμε, γιὰτὶ δὲν ξεύρομε πόσο

μεγάλῃ εἶν' αὕτη ἡ συνωμοσίξ. Τὰ Γιάννινα εἶναι ἄδεια
 τώρα ἀπὸ Ἀρναούτηδες, οἱ μισοὶ εἶναι 'ς τὸν πόλεμον τοῦ
 Σουλίου, ἄλλοι 'ς τὴν Ἀδριανούπολιν καὶ ἄλλοι κάτω
 σιμὰ 'ς τὴν Πρέβεζαν καὶ Πάργα. Ἄν οἱ Ρωμηοὶ ἐβάλλθησαν
 μὲ τὰ σωστά τους νὰ κάμουν βασιλεῖς τῶν τῶν Μουκτάρ
 καὶ ἂν τᾶρουν ψημένα μὲ τοὺς καπετανέους, ποῦ τώρα
 εἶναι σηκωμένοι ἐναντίον μας, ἡ πικροσίξ μου θὰ τοὺς
 κάμῃ ν' ἀρχίσουν 'στὸ λεπτὸ τὸ τουρέκι. Μίσᾳ 'ς ἐκεῖνο
 τὸ κονάκι θᾶναι κουρμμένοι ἀπ' ἐκείνους τοὺς κλέφταις,
 ποῦ εὐκόλᾳ κανεῖς δὲν τοὺς κάνει ζάπτι, ἢ ἂν δὲν ἦναι
 κουρμμένοι ἐκεῖ, θᾶναι 'ς τοῦ Μουκτάρ τὰ ὑποστατικά
 ποῦναι καὶ κοντά . . . Τὸ γνωρίζεις, ἐφένδη μου. ὅλο
 τὸ νησί ἀπρηθινεῖται σήμερ' εἰς τὸν Μουκτάρ, ἅμα τὸ
 λοιπὸν ἐγὼ πικροσικισθῶ ἔμπροσθέν σου Καθούρη, ποῦναι
 τοῦ Μουκτάρ πλασμένο παιδί, μπάμ θὰ μ' ἀδείξῃ τὴν
 κουμποῦρα πρὶν ν' ἀνοίξω τὸ στόμα νὰ τοῦ μιλήσω . . .
 καὶ στὴ σφυριξιά του, σὰν μελίσσι θὰ μὴ ζωχθῇ τοῦ Ὀ-
 λύμπου τὸ κερυφύλλι . . . μὰ δὲν εἶναι τοῦτο μοναχά.
 θὰ προθᾶσουν νὰ κρύβουν Βεζύρη μου, οἱ κατεργάρηδες
 τὴν Φροσύνη καὶ θὰ μηνύσουν τοῦ Μουκτάρ νὰ προ-
 φθάσῃ 'πίσω 'ς τὰ Γιάννινα βᾶν, βᾶν, Βεζύρη μου ! οἱ
 τέσσαρες χιλιᾶδες Ἀρναούτηδες τοῦ Μουκτάρ εἶναι ὡς
 τὸ κόκκαλο πιστοὶ καὶ δικοὶ τοῦ ποῦ θὰ γυρίσουν μὴζύ
 του, καὶ σὰν ἔλθουν μιὰ φορὰ στὰ Γιάννινα, θὰ ῥθῶν μὲ
 'στραμμένα τουφέκια ἀπάνου μας. Ἐφένδημ Βεζύρη, δὲν

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΜΑΣ

προσηγόρευσε τούς συνδρομητάς του «Ραμπαγᾶ», ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει, διὰ τῶν ἐξῆς στίχων :

Μὲ ῥόδα καὶ μὲ γλασεμιά, μὲ γέλια καὶ χαραῖς,

Ὁ νέος χρόνος νὰ διαβῇ γιὰ σᾶς εὐτυχισμένος·

Οἱ λευθεροὶ νὰ πανδρευθοῦν κοπέλλαις τρυφεραῖς,

Κι' ὁ παντρεμένος νὰ περνᾷ τῆς μέραις μονογασμένος·

Νέους καὶ νηαῖς ὁ ἔρωτας νὰ μπλέξῃ μὲ στεράνια,

Μὲ λούλουδ' ἀπριλιζτικά καὶ μὲ χαρὰ οὐράνια!

Ἀπ' τὸ κατωφλί σας γλατρός νὰ μὴ διαβῇ ποτέ·

Παπάδες μόνο γιὰ χαραῖς στὸ σπίτι σας νὰ μποῦνε,

Κ' αἱ λίμαι αἱ φρικταὶ

Τῶν ἀβουκάτωρ ὁλωνῶν γιὰ σᾶς νὰ βουβαθοῦνε·

Καὶ ξαπλωμένοι ὅλοι Σας σὲ θεϊκὰ λικκάζα,

Τὴν λίμα σας ν' ἀρχίζετε γιὰ τὴν φτωχὴ Ἑλλάδα!

Τὰ πλούτη σας βασιλικά νᾶνε, ἀλλὰ per-Dio! —

Νᾶν' ἡ καρδιά σας ἀνοιχτὴ καὶ Δημοκρατικὴ,

Κι' ἀπ' ὅλα τὸ περὶ πρακτικὸ καὶ θεῖον καὶ γλυκύ.

Εἰς ὅλους καὶ εἰς ὅλας Σας νὰ πέσῃ τὸ . . . **λαχεῖο!**

REGINA BREMITS.

Ἐπειδὴ πολὺς ἐγένετο λόγος κατ' αὐτάς περὶ τῆς παρεπιδημίας ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει ἐξόχου κυμβαλιστρίας Regina Bremits ἥτις θελήσασα ἐκ τοῦ κλίματος τοῦ τόπου μας ἀπεφάσισε νὰ ἐγκατασταθῇ ὀριστικῶς ἐνταῦθα, σπεύδει καὶ ἡ «Ραμπαγᾶ» ἵνα γνωρίσῃ ταύτην καλλίτερον τοῖς ἀναγνώσταις αὐτοῦ.

πρέπει νὰ σοῦ τὸ κρύψω, οἱ Ἀρκαούτηδες ἀγαποῦν τὸ παιδί σου περισσότερο ἀπὸ σένα καὶ μένα· ἂν τὸ λοιπὸν ἔχουν καὶ τοὺς Ῥωμηοὺς μαζί τους, καὶ ἂν οἱ Σουλιῶται κάμουν ἓνα γιουροῦσι μετὰ ἑστὰ Γιάννινα μ'πορεῖ σὲ μιὰ στιγμή νὰ μᾶς χαλάσουν ὅ,τι τριάντα πέντε χρόνια φτειάνουμε. Τὸ μυστικὸ τοῦτο, ποῦ μοῦπες Βεζύρη μου, ἂν ᾔην ἀληθινὸ κανέννας ἄλλος ἀπὸ μένα δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθῃ, οὔτε χρειάζονται βιασμένα πράγματα τῆς στιγμῆς· ἂν ἡ Φροσύνη εἶναι κρυμμένη ἐκεῖ μέσα, εἶναι σὲ καλὸ κλουβὶ κλεισμένη σήμερα, αὔριο, μεθαύριο, καὶ γιὰ πολλαῖς μέραις· ἔπειτα ἀπὸ κείνους τοὺς ἑκατὸ, ποῦ θὰ πάρω μαζί μου, ποῖός μου λέγει πῶς οἱ δέκα δὲν εἶναι μέσα ἑς τὴν συνωμοσίαν καὶ πρῶτοι θὰ δώσουν τὴν εἰδησι τοῦ Καβούρη; Ἐγὼ ἑς τὴν θέσιν σου, Βεζύρη μου, δὲν πιστευόμουν οὔτε Ῥωμῆδ' οὔτ' Ἀρβανίτη σὲ τέτοιαις ὥραις, γιὰτὶ τώρα πειὰ δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς οὔτε μὲ Φραντζέζους ἢ Μοσκόδους, οὔτε μὲ Ῥωμηοὺς καὶ Ἀρκαούτηδες, ἀλλὰ μὲ τὸ ἴδιο σου παιδί, ποῦ ὁ κόσμος πολὺ τὸ ἀγαπᾷ καὶ ἔξερει πῶς θὰ σὲ κληρονομήσῃ . . . Τὸ βλέπεις, Βεζύρη μου, ὁ καθένας εὐκολὰ εὐκολὰ δὲν θὰ πάγῃ νὰ τοῦ χαλάσῃ τὴν φωνή.

— Οἱ στοχασμοὶ σου, Θανάση, ἔχουν πολλὴ φρόνησι, μὰ ἤλπιζες τὸ παιδί μου, ποῦ ἐγὼ τῶκαμα πλούσιο, μεγάλο καὶ ξακουστὸ, νὰ ζητῇ τὴν ἐξολόθρεψί μου; Ποῖόν ἄλλον τότε, μπῆρο μου, πρέπει νὰ μπιστευθῶ;

Ἡ νεαρὰ καλλιτέχνης ἐσπούδασεν ἐν Βιέννῃ, ὑπῆρξε δὲ μαθήτρια τοῦ δαιμονίου List.

Ἡ τέχνη της περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δυσκολωτάτων τεμαχίων ὡς καὶ ἡ ἔκφρασις τῆν δίδει αὐτοῖς εἶναι ἀπαράμιλλος.

Ἡκούσαμεν αὐτὴν πρὸ ἑτῶν ἐν Τεργέστη συνοδεύουσαν διὰ τοῦ κλειδοκυμβάλου τὴν νεαρὰν ἐπίσης βιολινίστριαν Melle Toua ἐν τινὶ συναυλίᾳ δοθείσῃ ὑπ' αὐτῆς ἐν τῷ θεάτρῳ Politeama, τοσοῦτος δὲ ὑπῆρξεν ὁ ἰνθουσιασμός τοῦ πολυπληθοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου δι' ἀμφοτέρας, ὥστε ἀκρίμῃ διατηροῦνται ἐν τῇ μνήμῃ μας, αἱ μετὰ τὸ πέρας τῆς συναυλίας, ζωηρότεραι ἐπευφημίαι καὶ ζητωκραυγαὶ τούτου, αἵτινες συνενωθεῖσαι μετὰ τοῦ ἀναμένουτος τὴν ἐξουδὸν αὐτῶν ἐκτὸς τοῦ θεάτρου πλήθους ἐξήγειραν τὴν πόλιν ὁλόκληρον. Ἡ ἐσπερὶς ἐκείνη ὑπῆρξεν ἀληθὴς θρίαμβος δι' ἀμφοτέρας.

Ἦδὴ ἄς ἐτοιμασθῶσιν οἱ φιλόμουσοι τῆς πόλεώς μας, νὰ ἀκούσωσι καὶ θαυμάσωσι αὐτὴν κατὰ τὴν δοθησομένην ὑπ' αὐτῆς ὑπερτινος εὐεργετικὸν σκοποῦ συναυλίαν, ἐν ᾗ θὰ λάβωσι μέρος καὶ οἱ διασημότεροι τῶν παρ' ἡμῖν μουσικοδιδασκάλων πάνυ εὐγενῶς προσενεχθέντες.

Triestino.

ΤΟ ΑΣΤΥ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ὥρκειον ἦτο τὸ σανάδελφον ΑΣΤΥ, προχθὲς τοῦ Ἀγίου Βασιλείου. Ἀπαράμιλλον κατὰ τὰς γελοιογραφίας τοῦ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο ἀριστοτέχλου καὶ μοναδικοῦ ἐν τῷ πανελληνίῳ θέμου μας, περιεῖχε καὶ ὕλην ὥραϊαν, ἐν ᾗ διεκρίνεται ποίημα τοῦ προσφιλοῦς Κωστῆ Παλαμᾶ ὅλον πρωτοτυπία καὶ δύναμις καὶ βάθος. Τὸ ποίημα τοῦτο ἀναδημοσιεύομεν, διὰ νὰ τὸ ἔχωμεν ὡς κειμήλιον ἐν τῇ σειρᾷ τοῦ Ῥαμπαγᾶ καὶ οὐχὶ χάριν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν, ὡς εἴθισται νὰ λέγεται τετριμμένως, ἐν περιπτώσει ἀναδημοσιεύσεως, καθότι ἐφημερίς, ὡς τὸ ΑΣΤΥ, καὶ τὸ χθεσινὸν μάλιστα, οὐδενὸς ἀναγινώσκοντος θὰ διέφυγε τὴν προσοχήν. Ἐτερον κειμήλιον τοῦ σανάδελφου φύλλου ἦτο μουσούργημα τοῦ περιωνύμου μουσουργοῦ ἡμῶν Στυρίδωνος Σαμάρᾳ ἐπὶ στίχων τοῦ φίλου Ἰωάννου Καμπουρόγλου ᾧ καὶ ἀφιερῶται τὸ μουσούργημα. Καὶ τοὺς στίχους δὲ τούτους ἀναδημοσιεύομεν. Ὅστις δὲν ἐπῆρε τὸ ΑΣΤΥ τῆς πρωτοχρονιάς δὲν ἔκαμε σωστὸ Ἀι-Βασίλην.

— Τάχα, Βεζύρη μου, δὲν μ'πορεῖ νὰ ὑπάρχῃ συνωμοσία χωρὶς τὸ παιδί σου νὰ ἔξερῃ τῆς φλέβης της; Μπορεῖ ὁ Μουκτάρ νὰ πηγαίνει ἐκεῖ γιὰ γλέντι καὶ οἱ μουρλοὶ Ῥωμηοὶ νὰ τὸ πέρνουν γιὰ λευθεριά, μ'πορεῖ νὰ πηγαίνει ἐκεῖ γιὰ νὰ μαθαίνει τοὺς στοχασμούς τους καὶ σὰν ἔλθῃ ἡ ὥρα πρῶτος νὰ λθῇ νὰ σοῦ τὸ πῇ. Μὰ τὴν πτωχὴ γνώμη μου, Βεζύρη, δὲν μοῦ χωρεῖ τὸ μυκλὸ, ὅσο στραβοκέφαλο καὶ ἂν ᾔηναι τὸ παιδί σου, καὶ ὅση τυφλομάρα ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ ἔχει, ν' ἀρνηθῇ γονιὸ, μόνον, πατρίδα, Σουλτάνο καὶ Προφήτη καὶ τὴν ἰδίαν του ψυχὴ. Γι' αὐτὸ, Βεζύρη μου, σοῦ λέγω μὴ βιαστῆς νὰ σπρώξῃς τὰ πράγματα ἐκεῖ, ποῦ ἡ βεμματιά των δὲν τὰ σπρώχνει . . . δός μου καιρὸ, Βεζύρη μου, τώρα ποῦ μὲ σφύριζες κᾶτι, ν' ἀμολήσω μιὰ φορὰ κ' ἐγὼ τοὺς σμπήρους μου καὶ νὰ σοῦ βρῶ τὴν ἀλήθειαν.

— Σὺ, Θανάση, ὡς τώρα ποτὲ δὲν μὲ γέλασες, μὰ καὶ χίλιοι φύλλοι μ'παίνουν ἑς τ' αὐτιά μου μέσα πῶς καὶ σὺ κᾶτι ξέρεις ἀπὸ τὰ τρεχόμενα. Ἡ Ζωήτσα μοῦ εἶπε ὅτι ἡ ἀδελφὴ της, ἡ κυρὰ Μίλιαινα τῆς εἶπε πῶς σὺ ἔγραψες τοῦ Μίλιου ἑς τὸ Χόρμοβο γιὰ νὰ φύγῃ, ὅταν σκόπευαν νὰ τὸν πιάσω, καὶ μοῦ εἶπε ἀκόμα πῶς καὶ σὺ εἶσαι μέσα ἑς αὐτὴ τὴ συνωμοσίαν, μὰ γὼ δὲν πιστεύω οὔτε τὸ πιστεύω.

Ὁ Ἀλῆς ἐπρόφερε τὰς τελευταίας λέξεις μετ' ἀδελ-

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

*Οδός Αϊόλου ἀπέναντι τοῦ φωτογραφείου Π. Μωραΐτου

Ἐν τῷ καταστήματι τοῦ κ. Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ εὐρίσκονται Κονσέρβαι ποικίλων εἰδῶν ἐσχάτως ληφθεῖσαι ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἐργοστασίου LOUIS FRERES ἤτοι Σαρδέλαι διαφόρου μεγέθους, Μπιζέλια, Ἀμανίται, Σπαράγγια, Μουστάρδι κλπ. πρὸς τούτοις δὲ ἐκλεκτὸν Τέϊον καὶ Βανίλια. Ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι ὑπάρχουσι καὶ Κονσέρβαι ἐγχωρίου κατὰ σκευῆς ἤτοι Μελιτζάνες, Μπάμιες, Ἀγκινάρες καὶ Ντομάτες εἰς ψιδάς, ὧς καὶ ἅπαντα τὰ εἶδη ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΥ καὶ ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΥ, πρὸς δὲ καὶ γνήσιος Οἶνος Ἀγίου Γεωργίου πρὸς 70 λεπτά τὴν δυνάμιν.

ΤΟ ΓΝΩΣΤΟΝ Εἰς ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΚΟΝΙΑΚ Σ. ΤΡΙΠΟΥ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν τοῖς ἐξῆς καταστήμασι καὶ εἰς τὰς ἐξῆς ὁρισμένας τιμὰς :

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, ἐν τῷ χαρτοπωλείῳ Π. Φ. Χάγερ καὶ Σα. Ἐν τῷ Ἰδιωτικοπωλείῳ Χρηστοῦ. Μεγά ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τῶν Βασιλικῶν Σταυλῶν. Ἐν τῷ βελτοπωλείῳ Δ. Ναύκληρ ἐν Νεαπόλει. Ἐν τῷ χαρτοπωλείῳ Γερασίμου ἀπέναντι τοῦ καφενείου Τσόχα. Ἐν τῷ παντοπωλείῳ Σ. Πυρρή ἐν τῇ Νέᾳ Ἀγορᾷ.

Ἐν Πειραιεῖ, ἐν τῷ ἐμπορικῇ τῶν ἀδελφῶν Παρασκευοπούλου ὀπισθεν τοῦ Τινανείου κήπου.

Ἐν ἸΣΘΜΙΑ, ἐν τῷ παντοπωλείῳ τῶν ἀδελφῶν Ἐλευθερίου πρῶν Ἀμπαζοπούλου.

Ἐν ΚΟΡΙΝΘῶ, ἐν τῷ οἰνοπωλείῳ Δημ. Πριφτοπούλου.

Τιμαὶ ὁρισμέναι ὡς ἀκολουθῶς :

Μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς « Ἀκρόπολις » πωλεῖται ἐκάστη ψιᾶλη ὀρ. 3
 » » » Σ. Τρίπος καὶ δύο ἀστέρων » » 3.50
 » » » Σ. Τρίπος καὶ τριῶν ἀστέρων » » 4.—
 Γίνονται δεκταὶ εἰς ἐπιστροφὴν αἱ φέρουσαι τὰς ἀνωτέρω ἐπιγραφὰς κεναὶ ψιᾶλαι ἀντὶ λεπτῶν (20) ἐκάστη
 (Ἐκ τοῦ γραφείου Σ. Τρίπου).

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΚΩΝ. ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛ. ΡΗΓΟΥ (Ὁδὸς Ἑρμοῦ καὶ Νίκης)

Παρὰ τὰ Καταστήματα Ἀνέστη Κωνσταντινίδου.

Τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τοῦτο ἀναδέχεται παραγγελίας διαφόρων γλυκισμάτων διὰ γεύματα, χοροὺς, ἐσπερίδας, γάμους κλπ. ΠΑΓΩΤΑ, κατὰ παραγγελίαν, κατασκευάζονται ἐν αὐτῷ ταχὺτατα καὶ ὡς πρὸς τὴν τέχνην ἢ τὴν ποιότητα δὲν ἐπιδέχονται συναγωνισμόν. FONDANTS ὡς τὰ τελειότερα τῶν εὐρωπαϊκῶν ζαχαροπλαστικῶν. BRIQUES, ὅμοια πρὸς τὰ φημιζόμενα τοῦ Στρασβούργου καὶ πάντα τ' ἄλλα εἶδη τῆς ζαχαροπλαστικῆς, μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς τελειότητος.

ΕΝ Τῷ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙῳ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ

*Οδὸς Ἑρμοῦ κάτωθεν τοῦ ξεροδοχείου ἢ Βιέννης

Ἐκομίσθησαν ἐσχάτως ἐκ Βορῶ διάφορα γνήσια εὐρωπαϊκὰ ποτὰ τοῦ περιφήμου ἐργοστασίου Φερλαῖν καὶ πολλῶν ἄλλων, ἰδίως κονιάκ διαφόρων ποιότητων τιμώμενα ἀπὸ 3 ἕως 20 δραχμὰς ἐκάστη ψιᾶλη, ΣΑΡΤΡΕΖ, ΒΑΝΙΛΙΑ, ΚΑΚΑΟ καὶ ἄλλα διάφορα εἶδη ποτῶν πρὸς δὲ Ρόμα ἀραβικὴ πρὸς 4 καὶ πρὸς 7 1/2 δραχ. ἐκάστη ὁκτ. καραμέλαι γνήσιαι ἐκ γόμας καὶ ἀλτέας καὶ ἅπαντα τὰ χρεώδη διὰ Ζαχαροπλαστας. Ἐν τῷ ἰδίῳ καταστήματι κατασκευάζονται λουκούμια διαφόρων ποιότητων, Κομφέτα, καὶ ἐν γένει παντὸς εἶδους γλυκίσματα ὡσαύτως στολίζονται μετ' ἀπαρμιλλοῦ τέχνης ὥραιοι δίσκοι διὰ μνημόσυνα.

Τιμαὶ λίαν συγκαταβάτικαί.

ΠΤΥΧΙΟΥΧΟΣ τοῦ ΩΔΕΙΟΥ τῆς BIENNE ἔχουσα ὥρας διανοήτους καὶ φέρουσα τὰς ἀρίστας συστάσεις, ζητεῖ παραδόσεις διὰ κλειδοκύμβαλον, ὡς καὶ διὰ τὴν Ἰταλικὴν καὶ Ἰταλικὴν γλῶσσαν.

Ἀπευθυντέον εἰς τὸ ἡμέτερον γραφεῖον.

φικῆς ἀπλότητος καὶ ἀδιαφορίας, ὥστε ἐνεπνέετο, τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὑπὸ βεβαιοτέρως ἐμπιστοσύνης.

— Ἄν ὅλ' αὐτὰ τὰ χαμπέρια, ἐρέντη μου Βεζύρη, τὰ κρατῆς ἀπ' τὴν παλαιοζωήτσιν, τίποτε δὲν εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ οὐλα εἶναι στρογγυλὰ ψέματα. Ὁ Μουκτάρ μ' ἔχει τὴν φροσύνην, νὰ τῇ χαρὰ καὶ τῇ φεικισμένῃ, ὡς καὶ ἡ ἀφεντιά σου μ' ἔχεις νὰ κάμῃς τὸ ἴδιο, μὰ τίποτε παραπάνω. Ἡ γλωσσὸς ἡ Ζωήτσιν ἀπὸ τῇ ζήλια τῆς, γιὰτὶ ξεψυχῶσε καὶ λιγονότανε πάντοτε γιὰ τὸν Μουκτάρ, σοῦ βάνει τώρα ξηρόκλαδα γιὰ μιὰ μεγάλη φωτιά καὶ τὰ λέγει συνωμοσίαν τάχατες δὲν τὴν ξέρουμε τὴν Ζωήτσιν τί κουτάλα καὶ τί φτιάρα εἶναι;... Μπα, τὰ Γιάννινα οὐλα τὴν ξέρουνε ὅσο γιὰ μένα, Βεζύρη μου, ἂν ἡ ἀφεντιά σου, ὅπου μ' ἔχεις σαράντα χρόνιαι σιμὰ σου, δὲν μὲ γνωρίζεις, ἀλλοίμονο ἔς τὸ Θανάση Βάγια, ἂν θὲς σήμερις νὰ μὲ μάθῃς ἀπ' τὸ στόμα τέτοιαις πικταβούρας σὰν τὴν Ζωήτσιν.

— Φτάνει, Θανάση, πῆγαινε νὰ δῇς τί θὰ μάθῃς ὡς αὔριο καὶ ἔλα νὰ μοῦ πῇς ἐγὼ θὰ ἀκολουθήσω τὴν γνώμη σου, ποῦ εἶναι μὲ πολλὴ φρόνησι.

Μετὰ τὴν συνομιλίαν ταύτην ὁ Βάγιας ἀπῆλθεν, ἀλλὰ σύννοος, διότι παρετήρησεν ὅτι ὁ Ἀλῆς ἐγνώριζε τὰ πάντα καὶ ὅτι ἡ θέσις τοῦ περιῆλθεν εἰς κρίσιμον σημεῖον.

Διὰ τῆς ἀνωτέρω ὁμιλίας ὁ Βάγιας ἐζήτησε ν' ἀναβῇ τοὺς καταχθονίους σκοποὺς τοῦ Βεζύρη ἐπὶ τινὰς

ἡμέρας πρῶτον ὥπως κοινοποιήσῃ εἰς τὴν Ἑμινὲ τὰ διατρέχοντα, ἥτις ἦτο ἡ προστάτις τοῦ Μουκτάρ, καὶ τῆς Φροσύνης, καὶ δευτέρον ὥπως εἰδοποιήσῃ τὴν Φροσύνην νὰ σπείσῃ νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ οἴκου ἐκείνου καὶ, εἰ δυνατόν, μακρὰν καὶ αὐτῆς τῆς Ἡπείρου. Διηυθύνθη λοιπὸν πᾶραυτα πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ σατράπου.

Ἦτο ἡ ἕκτη μετὰ μεσημβρίαν, ὁπότε ὁ Βάγιας ἀφῆκε τὴν Λιθερίτσιν. Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ἀλῆς, ὠπλισμένος καὶ περιτατυλιγμένος ἐντὸς πλουσίας μὴλωτης, ἐξῆλθε πεζὸς περικοινοῦμενος ὑπὸ τριῶν ἀνθρώπων του.

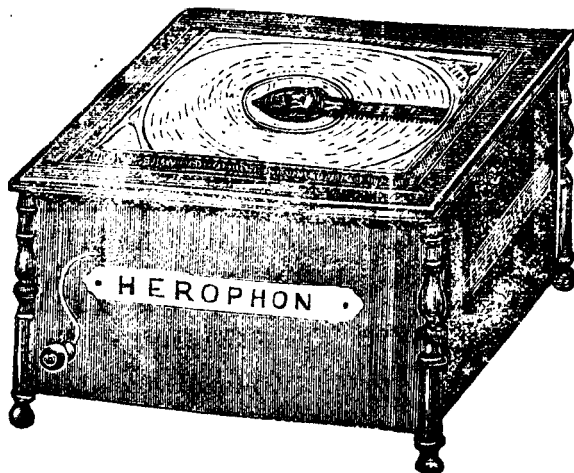
Διὰ τῆς ἀφοβίας τοῦ ἐνέπνεε τὸν τρόπον τοῖς ἄλλοις, ἐξήρχετο σχεδὸν πάντοτε ἄνευ σωματοφυλακῆς, συνοδευόμενος ἀπλῶς ὑπ' ἐνὸς θεράποντος ἢ παρακολουθούμενος μακρόθεν ὑπὸ δύο μπάηδων. Τοιοῦτος ἦτο ὁ τρόμος, ὃν ἐνέσπειρε διὰ τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ θάρρους, λέγει ὁ στρατηγὸς Vaudoncourt ὥστε ὀλίγοι μόνον ἀποπειραὶ δολοφονίας ἐγένοντο κατ' αὐτοῦ, καθότι ἐπιστεύετο ὅτι μόνος τοῦ ἡδύνατο νὰ παραλύσῃ πᾶσαν κατ' αὐτοῦ ἐπίθεσιν.

Ἦτο ἡ 20 Ἰανουαρίου τοῦ 1801. Ἐφθασεν εἰς τὴν παρὰ τὴν λίμνην ὁδόν· ἡ νύξ ἦτο ψυχροτάτη, ἐπειδὴ ὁ Πίνδος καὶ τὰ πέριξ ὄρη ἦσαν κεκαλυμμένα ὑπὸ πυκνοῦ στρώματος χιόνος. Ἐξῆλθεν ἔχων ἀπόφασιν νὰ ἀκολουθήσῃ κατὰ γράμμα τὰς συμβουλὰς τοῦ Βάγια· κατόπιν ὅμως δευτέρας σκέψεως, ἄλλως διετέθησαν αἱ ψυχικαὶ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

70 — ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ — 70

Όργανεττα χειροκίνητα, εκτελούντα υπέρ τὰ 1000 εύρωπικά τεμάχια και τὰ εκλεκτότερα τῶν ἑλληνικῶν, κατάλληλα διὰ συναναστροφάς οἰκογενειακάς και γορὺς πωλούνται ἐν τῷ ἀνωτέρῳ καταστήματι

εἰς τιμὰς συγκαταβατικές.

Ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι ἐκομίσθησαν ἐσχάτως ἐξ Εὐρώπης πλούσιαι συλλογαὶ λαϊμοδετῶν, χειροκτίων, ἁρωμάτων, μύρων, σαπῶνων και πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖ ὁ κληλωπισμός.

ΟΙ ΓΑΝΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ

58 = Ὁδὸς Κολοκοτρώνη = 58
Μόνον ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ ἐπισκευάζονται ἐντελῶς τὰ χειροκίνητα ὄργανεττα, ὅπου και πωλούνται τοιαῦτα. Ἐπίσης ἐπισκευάζονται και πωλούνται διάφορα ὄργανα μουσικὰ εύρωπαῖα και ἐγγώρια. Τὸ κατάστημα τοῦ κ. Σταθοπούλου διακρίνεται διὰ τὴν ἀκριβὴ ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν και διὰ τὴν εὐθελίαν τῶν τιμῶν. Αἱ ἐπισκευαὶ γίνονται με δοκιμήν.

ΠΙΛΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΧΑΡΙΛ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ

177 = Ὁδὸς Αἰόλου = 177

Ἐν τῷ πιλοποιεῖν τούτῳ κατασκευάζονται ὑπὸ ἐμπειροτάτων τεχνιτῶν και ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ λίαν καλαισθητοῦ διευθυντοῦ κ. Χαρίλ. Σταθοπούλου, ΠΙΛΟΙ διαφόρων εἰδῶν καθόλα τέλει και ὅμοιοι τῶν εύρωπαίων.

Ἐν αὐτῷ πάσα κεφαλὴ δύναται νὰ εὕρῃ τὸν ἀρμόζοντα αὐτῇ πῖλον και πᾶν βαλάντιον νὰ προμηθευθῇ τοιοῦτον.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΑΡΤΕΜΙΟΥ ΒΛΑΣΗ

Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ και Αἰόλου.

Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ εὐρίσκονται ἑτοῖμα παντὸς εἶδους ὑποδήματα δι' ἄνδρας, γυναῖκας και παιδιά. Ἐκτὸς δὲ τῶν ἐτοίμων ὑποδημάτων γίνονται δεκταὶ και παραγγελίαι. Ἡ μεγάλη πελοτεία ἣν ἀπέκτησε τὸ κατάστημα τοῦτο, ὀφείλεται εἰς τὴν στερεότητα και εὐθηνίαν τῶν τιμῶν του.

ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Μ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ

Κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν
Νικίου και Μιλιτιάδου ἀρ. 15.

Συνιστᾶται ἰδιαιτέρως τὸ ραπτικὸν τοῦτο κατάστημα, διὰ τὴν φιλόκαλον και στερεὰν αὐτοῦ ἐργασίαν, τὴν ταχύτητα περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν και μετρίτητα τῶν τιμῶν, δι' ὧν πάντων ἀπέκτησε και διατηρεῖ πολλὴν και ἐκλεκτὴν πελατείαν. Παρακολουθοῦν τὴν ἐν Εὐρώπῃ πρόσθεν τῆς τέχνης κόπτεται τὰ ἐνδύματα πάντοτε κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν και δύναται νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν πλέον συρμολέοντα νέον.

αὐτοῦ διαθέσεις. Τὴν πρό τιμῶν λεπτῶν γαλήνην του διεδέξατο ἀντικυματισμός τῶν φαύλων παθῶν του. Ἡ ζηλοτυπία του ἐξηγιοῦτο βαθμηδόν.

— Πῶς ! ὁ υἱός μου, ἔλεγεν, ὅστις ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μίλιου ἐγνώριζε πῶσον ἡρώμην τῆς Φροσύνης, νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ τὴν ἀραρπάσῃ και τόσον μυστικῶς μετ' αὐτῆς νὰ ἐντρυφᾷ ! . . . Πῶς ! μία ἀπλὴ δούλη, μία ἀφανὴς χριστιανὴ, νὰ τολμήσῃ νὰ περιφρονήσῃ ἐμὲ, τὸν Ἀλῆν, εἰς τὸν ὅποιον πασσάδων και μπέηδων θυγατέρες κόπτονται ὅπως αὐθόρμητοι ὑπηρετήσωσιν ! Ἀνάξιε και χαῦνε Μουκτάρ, υἱὲ τῆς ἀπωλείας ! . . . Λοιπὸν τοὺς θησαυροὺς μου, τοὺς τόσον χραισμούς διὰ τὴν δόξαν μου, τοὺς δαπανᾷς ἀνάνδρως διὰ μίαν ἄπιστον ; Ὅχι σοῦ ἀραιρέσω τὴν σπάζην και τὰς ἱππουρίδας. Ἐὰν δὲν εἶχον πίστιν ἀκράδαντον εἰς τὴν Ἐμινὲ μου, ἤθελον πιστεύσει ὅτι δὲν εἶσαι υἱός μου γνήσιος, ἀλλὰ νόθος τοῦ μεγαλειτέρου μου ἐχθροῦ, τοῦ πρώην ἐραστοῦ της Βέλιου. Μόνον εἰς ἄνομος, ἄπιστος, ὡς ἐκείνον, ἡδύνατο νὰ γεννήσῃ τοιοῦτον παράνομον υἱόν ! . . . Ἀλλ' ὅποιον κάλλος αὐτὸ τῆς Φροσύνης ; . . . Ἐὰν ἡ ὁμιλία της εἶναι τόσον ἐπαγωγὸς ὡς ἡ οὐρανία μορφή της, αὐτὴ βέβαια εἶναι ἡ γυνὴ ἡ δυναμένη νὰ ἐκπαυφῇ και πάλιν τὸν πρεσβύτερον εἰς τὴν ἀνιτταμένην μου ἡβὴν . . . Νεότης μου ! εἶσαι ὁ μεγαλειότερος πόθος μου, ἡ μόνη μου ἐπιθυμία . . . τί λέγω ; ἔχω ἄλλον εἰς τὸν κόσμον μεγαλειότερον σοῦ πόθον ; ὦ !

ἂς ἤμην τριάνοντα ἔτη νεώτερος και ὁμι Σουλτάνος ἢ-θελον ἀναδειχθῇ, ἀλλ' ὁ ἴδιος Τιμούρ. Ποῖον ἀγαθόν, ποῖα εὐδαιμονία τώρα εἶναι ὁμοία σου, ὦ Νεότης ; ὅλα τὰ ἐγεύσθην, ὅλα τὰ ἀπῆλαυσα, ὅλα συσσωρεύονται πρό τῶν ποδῶν μου, και ἐν τούτοις ἄλλο δὲν ποθῶ ἢ τὴν ἀγαπήτην μου νεότητα.

Ἐὰν ἡ Φροσύνη μόνη δύναται νὰ μὲ ἐπαναγάγῃ εἰς ταύτην, δὲν εἶναι ἄρα δι' ἐμὲ ἡ γυνὴ αὕτη τὸ πολυτιμότερον τοῦ κόσμου τούτου ὅν, δὲν ἀξίζει νὰ θυσιάσῃ τις ἓνα ὀρόνον δι' αὐτήν ; ἡ καλαισθησία τοῦ Μουκτάρ εἶναι εἶναι ὁ ἥρωις τῆς ἐκλογῆς παντὸς ὠραίου ποτὲ πρὶν δὲν εἶναι ὁ πνεῦμα ὁ ἀκαλλοναὶ ὡς ὁμβρός ἐξ οὐρανοῦ ἔπεσον τῆς Ἡπείρου αἱ καλλοναὶ ὡς ὁμβρός ἐξ οὐρανοῦ ἔπεσον τῆς καρδίας του, δὲν ἤθελε ποτὲ ἐνσπείρει εἰς αὐτὸν τὴν ἀγαπήτην μου νεότητα. Ἐὰν ἡ Φροσύνη μόνη δύναται νὰ μὲ ἐπαναγάγῃ εἰς ταύτην, δὲν εἶναι ἄρα δι' ἐμὲ ἡ γυνὴ αὕτη τὸ πολυτιμότερον τοῦ κόσμου τούτου ὅν, δὲν ἀξίζει νὰ θυσιάσῃ τις ἓνα ὀρόνον δι' αὐτήν ; ἡ καλαισθησία τοῦ Μουκτάρ εἶναι εἶναι ὁ ἥρωις τῆς ἐκλογῆς παντὸς ὠραίου ποτὲ πρὶν δὲν εἶναι ὁ πνεῦμα ὁ ἀκαλλοναὶ ὡς ὁμβρός ἐξ οὐρανοῦ ἔπεσον τῆς Ἡπείρου αἱ καλλοναὶ ὡς ὁμβρός ἐξ οὐρανοῦ ἔπεσον τῆς καρδίας του, δὲν ἤθελε ποτὲ ἐνσπείρει εἰς αὐτὸν τὴν ἀγαπήτην μου νεότητα. Ἐὰν ἡ Φροσύνη μόνη δύναται νὰ μὲ ἐπαναγάγῃ εἰς ταύτην, δὲν εἶναι ἄρα δι' ἐμὲ ἡ γυνὴ αὕτη τὸ πολυτιμότερον τοῦ κόσμου τούτου ὅν, δὲν ἀξίζει νὰ θυσιάσῃ τις ἓνα ὀρόνον δι' αὐτήν ; ἡ καλαισθησία τοῦ Μουκτάρ εἶναι εἶναι ὁ ἥρωις τῆς ἐκλογῆς παντὸς ὠραίου ποτὲ πρὶν δὲν εἶναι ὁ πνεῦμα ὁ ἀκαλλοναὶ ὡς ὁμβρός ἐξ οὐρανοῦ ἔπεσον τῆς Ἡπείρου αἱ καλλοναὶ ὡς ὁμβρός ἐξ οὐρανοῦ ἔπεσον τῆς καρδίας του, δὲν ἤθελε ποτὲ ἐνσπείρει εἰς αὐτὸν τὴν ἀγαπήτην μου νεότητα.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)